Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

z 13. decembra 2017 *

„Verejná služba – Zamestnanci EIB – Lehota na podanie žaloby – Primeraná lehota – Dôchodky – Reforma z roku 2008 – Zmluvná povaha pracovnoprávnych vzťahov – Proporcionalita – Povinnosť odôvodnenia – Právna istota – Zodpovednosť – Nemajetková ujma“

Vo veci T-482/16 RENV,

**Oscar Orlando Arango Jaramillo**, zamestnanec Európskej investičnej banky, bydliskom v Luxemburgu (Luxembursko), a ďalší zamestnanci Európskej investičnej banky, ktorých mená sú uvedené v prílohe,[1] v zastúpení: C. Cortese a B. Cortese, avocats,

žalobcovia,

proti

**Európskej investičnej banke (EIB)**, v zastúpení: pôvodne C. Gómez de la Cruz a T. Gilliams, neskôr T. Gilliams a G. Nuvoli a napokon T. Gilliams a G. Faedo, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci P.-E. Partsch, avocat,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na základe článku 270 ZFEÚ jednak na zrušenie rozhodnutí EIB obsiahnutých vo výplatných listinách žalobcov za mesiac február 2010 týkajúcich sa zvýšenia ich príspevkov na dôchodkové zabezpečenie, a jednak na zaviazanie EIB na výplatu jedného symbolického eura z dôvodu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola údajne spôsobená žalobcom,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predseda komory M. Prek (spravodajca), sudcovia E. Buttigieg a M. J. Costeira,

tajomník: G. Predonzani, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. mája 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

1 Zoznam ďalších zamestnancov Európskej investičnej banky je pripojený len k verzii, ktorá sa doručí účastníkom konania.

## Rozsudok [2]

1 Toto konanie nasleduje po rozsudku z 9. júla 2013, Arango Jaramillo a i./EIB (T-234/11 P RENV–RX, ďalej len „rozsudok napadnutý odvolaním po preskúmaní“, EU:T:2013:348), ktorým Všeobecný súd (odvolacia komora) zrušil uznesenie zo 4. februára 2011, Arango Jaramillo a i./EIB (F-34/10, ďalej len „zrušené uznesenie“, EU:F:2011:7), a vrátil vec Súdu pre verejnú službu Európskej únie.

2 Rozsudok napadnutý odvolaním po preskúmaní nasledoval po rozsudku z 28. februára 2013, Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB (C-334/12 RX–II, ďalej len „rozsudok o preskúmaní“, EU:C:2013:134), ktorým Súdny dvor po konštatovaní, že rozsudok z 19. júna 2012, Arango Jaramillo a i./EIB (T-234/11 P, ďalej len „preskúmaný rozsudok“, EU:T:2012:311), ktorého predmetom bolo odvolanie podané proti zrušenému uzneseniu, narúša jednotu práva Európskej únie, uvedený rozsudok zrušil a vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

[*omissis*]

### I. Prvostupňové konanie a zrušené uznesenie

18 Dňa 26. mája 2010 žalobcovia podali na Súd pre verejnú službu žalobu zaregistrovanú pod číslom F-34/10, ktorou sa domáhali zrušenia ich výplatných listín za mesiac február 2010 v rozsahu, v akom obsahovali rozhodnutia EIB o zvýšení ich príspevkov na dôchodkové zabezpečenie, ako aj toho, aby súd zaviazal EIB na výplatu jedného symbolického eura z dôvodu náhrady nemajetkovej ujmy.

19 Samostatným podaním zaslaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 20. júla 2010 EIB podľa článku 78 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu podala námietku neprípustnosti a navrhla, aby tento súd rozhodol o neprípustnosti žaloby bez preskúmania veci samej.

20 Vo svojich pripomienkach týkajúcich sa námietky neprípustnosti žalobcovia okrem iného uviedli, že vzhľadom na osobitné okolnosti prípadu, najmä na skutočnosť, že neexistuje žiadne písomné ustanovenie upravujúce lehoty na podávanie žalôb zamestnancov EIB, striktné uplatňovanie trojmesačnej a desaťdňovej lehoty podľa všeobecného práva by malo za následok porušenie ich práva na účinný prostriedok nápravy (zrušené uznesenie, bod 18).

21 Zrušeným uznesením prijatým na základe článku 78 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu, tento súd odmietol žalobu ako neprípustnú z dôvodu omeškania, bez pojednávania a bez toho, aby rozhodnutie o námietke neprípustnosti vyhradil na konečné rozhodnutie.

22 Ako vyplýva z bodov 15 a 16 zrušeného uznesenia Súd pre verejnú službu usúdil, že vzhľadom jednak na skutočnosť, že dotknutí zamestnanci sa oboznámili z obsahom svojich výplatných listín za február 2010 až v pondelok 15. februára 2010, a jednak na jednotnú desaťdňovú lehotu z dôvodu vzdialenosti, mohli uvedení zamestnanci podať žalobu v lehote, ktorá uplynula v utorok 25. mája 2010.

23 Podľa bodu 17 uvedeného uznesenia pritom bola žaloba dotknutých zamestnancov doručená elektronickou poštou do kancelárie Súdu pre verejnú službu až v noci z utorka 25. mája na stredu 26. mája 2010, konkrétne 26. mája 2010 o 0.00 h.

24 Zrušeným uznesením Súd pre verejnú službu zamietol žalobu ako neprípustnú. V podstate rozhodol, že lehota na podanie žaloby uplynula 25. mája 2010, takže žaloba dotknutých zamestnancov, doručená elektronickou formou do kancelárie tohto súdu až 26. mája 2010 o 0.00 h, bola oneskorená, a preto neprípustná. Odmietol tvrdenia uvedených zamestnancov založené jednak na porušení ich práva na účinné súdne preskúmanie a jednak na existencii nepredvídateľnej okolnosti alebo vyššej moci.

2 Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

## II. Odvolanie pred Všeobecným súdom

25 Vyjadrením podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2011 žalobcovia podali odvolanie na základe článku 9 prílohy I k Štatútu Súdneho dvora Európskej únie proti zrušenému uzneseniu, ktoré bolo zaregistrované pod číslom T-234/11 P.

26 V tomto odvolaní sa žalobcovia domáhali, aby Všeobecný súd zrušil predmetné uznesenie, zamietol námietku neprípustnosti, ktorú podala EIB vo veci F-34/10, a vrátil vec Súdu pre verejnú službu na rozhodnutie vo veci samej.

27 Po tom, ako Všeobecný súd konštatoval, že účastníci konania nepodali návrh na nariadenie pojednávania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o ukončení písomnej časti konania, rozhodol o žalobe bez pojednávania.

28 Na podporu svojho odvolania žalobcovia uviedli tri odvolacie dôvody, jeden hlavný a dva subsidiárne. Prvý odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „primeraná lehota“ pre podanie žaloby v prvostupňovom konaní, najmä na porušení zásady proporcionality, ako aj na porušení práva na účinnú súdnu ochranu. Druhý odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení pri výklade uplatniteľných procesných pravidiel, najmä tých, ktoré sa týkajú existencie nepredvídateľných okolností. Tretí odvolací dôvod sa zakladá na skreslení dôkazov predložených Súdu pre verejnú službu preukazujúcich existenciu nepredvídateľných okolností, ako aj na porušení predpisov týkajúcich sa dokazovania a opatrení na zabezpečenie priebehu prvostupňového konania.

29 V preskúmanom rozsudku Všeobecný súd zamietol odvolanie s odôvodnením, že odvolacie dôvody žalobcov boli čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

30 S cieľom zamietnuť prvý odvolací dôvod uvedený ako hlavný Všeobecný súd rozhodol, že Súd pre verejnú službu v zrušenom uznesení na situáciu žalobcov správne uplatnil pravidlo, podľa ktorého sa trojmesačná lehota musí analogicky s lehotou stanovenou v článku 91 ods. 3 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), v zásade považovať za primeranú na podávanie žalôb zamestnancov EIB o zrušenie aktov prijatých týmto orgánom, ktoré im spôsobuje ujmu (preskúmaný rozsudok, bod 27).

31 V tom istom bode 27 preskúmaného rozsudku Všeobecný súd vyvodil „*a contrario*…, že každá žaloba, ktorú zamestnanec EIB podal po uplynutí trojmesačnej lehoty predĺženej o jednotnú desaťdňovú lehotu z dôvodu vzdialenosti, musí byť v zásade považovaná za žalobu, ktorá nebola podaná v primeranej lehote…“. Dodal, že tento výklad *a contrario* je prípustný, „lebo iba striktné uplatnenie procesných pravidiel, ktoré upravujú prekluzívnu lehotu, môže zodpovedať požiadavke právnej istoty a potrebe vyhnúť sa akejkoľvek diskriminácii alebo akémukoľvek svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti“.

32 V bode 30 uvedeného rozsudku Všeobecný súd odmietol argumentáciu dotknutých zamestnancov, podľa ktorej Súd pre verejnú službu nahradil uplatnenie zásady dodržania primeranej lehoty, ktorá je svojou povahou pružná a otvorená konkrétnemu zváženiu dotknutých záujmov, presnou trojmesačnou lehotou, ktorá sa uplatní striktne a všeobecne. Okrem iného usúdil, že Súd pre verejnú službu sa obmedzil na uplatnenie „právnej normy…, ktorá jednoznačne a konkrétne vyplýva z výkladu judikatúry *a contrario*“ Všeobecného súdu citovanej v bode 27 uvedeného rozsudku, čo je norma, ktorá konkrétne uplatňuje zásadu dodržiavania primeranej lehoty na spory medzi EIB a jej zamestnancami, ktoré sú do veľkej miery podobné sporom medzi Úniou a jej úradníkmi a zamestnancami. Všeobecný súd dodal, že „uvedená norma, ktorá spočíva na všeobecnom predpoklade, že trojmesačná lehota je v zásade dostatočná na to, aby zamestnancom EIB umožnila posúdiť zákonnosť jej aktov, ktoré im spôsobujú ujmu, a prípadne si pripraviť svoje žaloby, neukladá súdu Únie, ktorý ju má uplatniť, povinnosť brať do úvahy okolnosti každej veci a najmä uskutočniť konkrétne zváženie dotknutých záujmov“.

33 V bodoch 33 až 35 preskúmaného rozsudku sa Všeobecný súd odvolával na tieto úvahy týkajúce sa určenia lehoty na podanie žaloby, aby vylúčil zohľadnenie údajnej poruchy elektriny, ktorá mala zdržať odoslanie žaloby, a okolnosti, že EIB nevykonala svoju legislatívnu povinnosť týkajúcu sa stanovenia presných lehôt na podanie žaloby, ako aj iných okolností osobitných pre prejednávanú vec, ktorých sa dovolávali dotknutí zamestnanci.

34 V bodoch 41 až 43 uvedeného rozsudku Všeobecný súd takisto odmietol argumentáciu dotknutých zamestnancov založenú na porušení zásady proporcionality a práva na účinnú súdnu ochranu.

35 Napokon Všeobecný súd v bodoch 51 až 58 preskúmaného rozsudku zamietol odvolací dôvod dotknutých zamestnancov založený na tom, že Súd pre verejnú službu odmietol kvalifikovať okolnosti, ktoré ich viedli k oneskorenému podaniu ich žaloby, ako nepredvídateľné okolnosti alebo prípad vyššej moci. V bodoch 59 až 66 uvedeného rozsudku Všeobecný súd rovnako odmietol vyhovieť odvolaciemu dôvodu uvedených zamestnancov založenému na skreslení dôkazov, ktoré sa týkali existencie nepredvídateľných okolností alebo vyššej moci.

## III. Preskúmanie Súdnym dvorom

36 Na základe návrhu prvého generálneho advokáta Súdny dvor (osobitná komora podľa článku 123b Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, v jeho znení platnom ku dňu tohto návrhu), dospel v rozhodnutí z 12. júla 2012 (C-334/12 RX), k záveru, že je potrebné uskutočniť preskúmanie rozsudku. Podľa tohto rozhodnutia sa preskúmanie týka otázky, či preskúmaný rozsudok, po prvé, nenarúša jednotu alebo vnútorný súlad práva Únie z toho dôvodu, že Všeobecný súd ako odvolací orgán podal výklad pojmu „primeraná lehota“ v súvislosti so žalobou o zrušenie podanou zamestnancami EIB proti aktu tohto orgánu, ktorý im spôsobil ujmu, podľa ktorého nedodržanie tejto lehoty malo za následok zmeškanie lehoty na podanie žaloby, a neprípustnosť žaloby bez toho, aby súdy Únie boli nútené prihliadnuť na osobitné okolnosti prejednávanej veci, a po druhé, či tento výklad pojmu „primeraná lehota“ nemôže narušiť právo na účinný prostriedok nápravy stanovené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

37 V rozsudku o preskúmaní Súdny dvor zrušil preskúmaný rozsudok po tom, ako rozhodol, že tento rozsudok skutočne narúša jednotu práva Únie, pretože Všeobecný súd rozhodujúci o odvolaní podal výklad pojmu „primeraná lehota“ v súvislosti so žalobou o zrušenie podanou zamestnancami EIB proti aktu tohto orgánu, ktorý im spôsobil ujmu, podľa ktorého ide o trojmesačnú lehotu, ktorej nedodržanie má automaticky za následok zmeškanie lehoty na podanie žaloby a neprípustnosť žaloby bez toho, aby bol súd Únie povinný prihliadnuť na okolnosti prejednávanej veci (rozsudok o preskúmaní, body 26, 27 a 54).

38 Súdny dvor tiež rozhodol, že toto skreslenie pojmu primeraná lehota spôsobuje, že dotknutí zamestnanci nemôžu brániť svoje práva spojené s ich odmeňovaním prostredníctvom účinnej žaloby pred súdom v súlade s podmienkami stanovenými v článku 47 Charty základných práv Európskej únie (rozsudok o preskúmaní, bod 45).

39 Vzhľadom na to, že konečné vyriešenie otázky, či je žaloba prípustná, a najmä, či táto žaloba bola podaná v primeranej lehote, v zmysle judikatúry, ktorá je v súlade so zásadou práva na účinný prostriedok nápravy, nevyplynulo zo zisteného skutkového stavu, na ktorom sa zakladal preskúmaný rozsudok, Súdny dvor rozhodol, že vo veci nemôže rozhodnúť s konečnou platnosťou na základe článku 62b Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Súdny dvor preto rozhodol o trovách preskúmania a vrátil vec Všeobecnému súdu, aby z hľadiska všetkých okolností prípadu posúdil charakter primeranej lehoty, v ktorej žalobcovia podali svoju žalobu na Súd pre verejnú službu (rozsudok o preskúmaní, body 56 až 59).

## IV. Odvolanie pred Všeobecným súdom po preskúmaní

40 Podľa článku 121a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 sa na základe rozsudku o preskúmaní začalo na Všeobecnom súde nové odvolacie konanie v tejto veci.

41 Vo svojich pripomienkach k záverom, ktoré treba pre riešenie sporu odvodiť z rozsudku o preskúmaní, sa žalobcovia domáhali, okrem iného, aby Všeobecný súd vyhovel prvému odvolaciemu dôvodu a na základe toho zrušil napadnuté uznesenie, vzhľadom na to, že ich žaloba na Súd pre verejnú službu bola podaná v lehote primeranej so zreteľom na všetky okolnosti veci (rozsudok napadnutý odvolaním po preskúmaní, bod 21). EIB sa okrem iného domáhala, aby Všeobecný súd vrátil vec Súdu pre verejnú službu, a subsidiárne, aby zamietol odvolanie a potvrdil neprípustnosť žaloby podanej žalobcami na Súd pre verejnú službu z dôvodu zmeškania lehoty na podanie žaloby, vzhľadom na to, že táto žaloba bola podaná v lehote, ktorá nie je primeraná všetkým okolnostiam veci (rozsudok napadnutý odvolaním po preskúmaní, bod 20).

42 V rozsudku o preskúmaní Všeobecný súd vyhovel prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorú žalobcovia uviedli na podporu svojho odvolania, založenej na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa Súd pre verejnú službu dopustil v zrušenom uznesení pri výklade pojmu „primeraná lehota“ na podanie žaloby v prvostupňovom konaní. Z uvedeného dôvodu a bez toho, aby bolo treba rozhodnúť o druhej časti prvého odvolacieho dôvodu a o druhom a treťom odvolacom dôvode, vyhovel odvolacím návrhom a zrušil zrušené uznesenie. Vzhľadom na to, že stav konania nedovoľoval rozhodnúť vo veci, Všeobecný súd vrátil vec Súdu pre verejnú službu, aby o nej rozhodol (rozsudok napadnutý odvolaním po preskúmaní, body 22, 35 a 36).

## V. Prvostupňové konanie po vrátení veci

43 Listom z 8. augusta 2013 kancelária Súdu pre verejnú službu vyzvala podľa článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu účastníkov konania, aby predložili svoje písomné pripomienky týkajúce sa rozsudku napadnutého odvolaním po preskúmaní.

44 Dňa 27. septembra 2013 žalobcovia doručili do kancelária Súdu pre verejnú službu svoje pripomienky a žiadosť o odklad.

45 Listom z 3. októbra 2013 kancelária Súdu pre verejnú službu potvrdila prijatie týchto pripomienok a informovala žalobcov, že ich žiadosťou o odklad sa bude zaoberať neskôr. V ten istý deň zaslala pripomienky žalobcov EIB a informovala ju o lehote na predloženie jej pripomienok. EIB predložila pripomienky 12. novembra 2013.

46 Listami zo 14. apríla 2014 kancelária Súdu pre verejnú službu informovala účastníkov konania o svojom rozhodnutí vyhradiť rozhodnutie o námietke neprípustnosti na konečné rozhodnutie a vyzvala EIB, aby predložila vyjadrenie k žalobe.

47 Dňa 21. mája 2014 EIB predložila vyjadrenie k žalobe.

48 Dňa 11. júla 2014 žalobcovia podali repliky.

49 Dňa 22. augusta 2014 EIB predložila dupliku.

[*omissis*]

51 Uznesením zo 6. februára 2015 Arango Jaramillo a i./EIB (F-34/10 RENV–RX, neuverejnený, EU:F:2015:6), po vypočutí účastníkov konania, Súd pre verejnú službu prerušil konanie až do vyhlásenia rozhodnutí Všeobecného súdu, ktorými sa ukončilo konanie vo veciach T-240/14 P, Bodson a i./EIB, a T-241/14 P, Bodson a i./EIB.

52 Listami zo 4. marca 2016 kancelária Súdu pre verejnú službu informovala účastníkov konania, že po vyhlásení rozsudkov z 26. februára 2016, Bodson a i./EIB (T-241/14 P, EU:T:2016:103) a z 26. februára 2016, Bodson a i./EIB (T-240/14 P, EU:T:2016:104) sa pokračuje v konaní a vyzvala ich na predloženie pripomienok k prípadným záverom, ktoré by mohli vyplývať z týchto rozsudkov.

53 Žalobcovia predložili svoje pripomienky 25. apríla 2016. Dňa 1. júna 2016 kancelária Súdu pre verejnú službu informovala EIB o svojom rozhodnutí, že nezaradí do spisu pripomienky, ktoré tento účastník konania predložil oneskorene.

[*omissis*]

55 Podľa článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2016/1192 zo 6. júla 2016 o prenesení právomoci rozhodovať v prvom stupni v sporoch medzi Európskou úniou a jej zamestnancami na Všeobecný súd (Ú. v. EÚ L 200, 2016, s. 137) bola vec F-34/10 RENV-RX prenesená na Všeobecný súd v stave, v akom sa nachádzala k 31. augustu 2016. Do registra bola zapísaná pod číslom T-482/16 RENV a bola pridelená druhej komore.

56 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 5. mája 2017.

## VI. Návrhy účastníkov konania

57 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol námietku neprípustnosti EIB,

– subsidiárne spojil rozhodnutie o námietke neprípustnosti s rozhodnutím vo veci,

– zrušil rozhodnutia EIB obsiahnuté vo výplatných listinách za február 2010, ktoré zvyšujú odvody žalobcov do dôchodkového systému formou na jednej strane zvýšenia vymeriavacieho základu tohto odvodu a na druhej strane zvýšením koeficientu výpočtu príjmu, z ktorého treba odvádzať odvody, vyjadreného v percentách,

– uložil EIB povinnosť zaplatiť symbolické euro ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom,

– uložil EIB povinnosť nahradiť trovy konania.

58 EIB navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu o neplatnosť ako neprípustnú,

– subsidiárne, zamietol návrh na zrušenie ako nedôvodný,

– zamietol návrh na náhradu škody,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

## VII. Právny stav

### *A. O prípustnosti žaloby*

59 Žalobcovia tvrdia, že vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci bola žaloba podaná v primeranej lehote. Táto vec je podľa nich zložitá a jej význam je ďalekosiahly. EIB nestanovila normatívnu lehotu na podanie žaloby. Svojim zamestnancom ani riadne neoznámila znenie dôchodkovej reformy. A napokon, ich konanie nebolo ani neprimerané, ani nesprávne.

60 EIB voči tejto argumentácii namieta. Zložitosť a význam tejto veci podľa nej neodôvodňujú prijatie žaloby. Žalobcovia ďalej podľa nej nepredložili dôkaz o náležitej starostlivosti. A napokon, zamestnanci boli podľa nej jasne a presne informovaní o reforme ešte pred nadobudnutím jej účinnosti.

61 Treba pripomenúť, že nijaký dokument práva Únie neobsahuje usmernenia týkajúce sa lehoty na podanie žaloby v sporoch medzi EIB a jej zamestnancami. Článok 41 služobného poriadku neupravuje lehotu na podanie žaloby, ale sa obmedzuje na zakotvenie príslušnosti súdu Únie na rozhodovanie o sporoch medzi EIB a jej zamestnancami.

62 Rovnováha medzi právom na účinnú súdnu ochranu, ktorá je všeobecnou zásadou práva Únie a vyžaduje, aby mal jednotlivec k dispozícii dostatočnú lehotu na posúdenie zákonnosti aktu, ktorý mu spôsobil ujmu a prípadne na prípravu žaloby, na jednej strane, a požiadavkou právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby sa akty prijaté inštitúciami Únie po uplynutí určitej doby stali konečnými, na druhej strane, však vyžaduje, aby sa tieto spory predložili pred súd Únie v primeranej lehote (pozri uznesenie zo 6. decembra 2002, D/EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, body 31 a 32 a citovanú judikatúru).

63 Treba preto preskúmať, či túto žalobu možno považovať za podanú v primeranej lehote.

64 Podľa judikatúry „primeranosť“ lehoty treba vždy posudzovať v závislosti od všetkých okolností každej veci, a najmä v závislosti od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci a správania dotknutých účastníkov konania (pozri rozsudok o preskúmaní, bod 28 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že vopred stanovená dĺžka sa vo všeobecnosti nepovažuje za primeranú lehotu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 12. mája 2010, Bui Van/Komisia, T-491/08 P, EU:T:2010:191, bod 62).

65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že hoci sa trojmesačná lehota stanovená v článku 91 ods. 3 služobného poriadku uplatňuje len na spory medzi inštitúciami Únie a ich úradníkmi alebo zamestnancami, a nie na čisto interné spory medzi EIB a jej zamestnancami, konkrétne tie, ktorými zamestnanci žiadajú zrušenie aktov EIB, ktoré im spôsobili ujmu, táto lehota predstavuje relevantný základ porovnania, pretože tieto spory uvedené ako prvé sú svojou povahou blízke sporom uvedeným na druhom mieste, a tak jedny, ako aj druhé podliehajú súdnej kontrole podľa článku 270 ZFEÚ (rozsudok z 23. februára 2001, De Nicola/EIB, T-7/98, T-208/98 a T-109/99, EU:T:2001:69, bod 100).

66 Vzhľadom na pojem primeraná lehota, ako bol uvedený v bode 64, pritom túto trojmesačnú lehotu stanovenú v článku 91 ods. 3 služobného poriadku nemožno analogicky uplatňovať ako prekluzívnu lehotu na zamestnancov EIB, keď podávajú žalobu o neplatnosť proti jej aktu, ktorý im spôsobuje ujmu (pozri rozsudok o preskúmaní, bod 39).

67 V prejednávanej veci je medzi účastníkmi konania nesporné, že lehota na podanie žaloby proti napadnutým rozhodnutiam obsiahnutým vo výplatných listinách za február 2010 začala plynúť v pondelok 15. februára 2010, teda prvý pracovný deň po tom, čo tieto výplatné listiny boli vložené do informačného systému EIB Peoplesoft 13. februára 2010. Žalobcovia tvrdia, že v tento deň, 15. februára 2010, sa im umožnilo oboznámiť sa s obsahom ich výplatných listín za február 2010.

68 Žaloba žalobcov podaná v tomto konaní bola doručená elektronicky do kancelárie Súdu pre verejnú službu 26. mája 2010 o 0.00 h, teda tri mesiace a 11 dní po tom, čo sa žalobcovia mohli dozvedieť obsah svojich výplatných pások.

69 Pokiaľ ide o samotné okolnosti tejto veci, ktoré treba vziať do úvahy, s cieľom posúdiť, či sa táto žaloba podala v primeranej lehote, po prvé, treba pripomenúť, že žalobcovia spochybňujú rozhodnutia obsiahnuté vo výplatných listinách za február 2010 a prostredníctvom námietky tvrdia nezákonnosť prechodného nariadenia a protokolu o dohode. Právne otázky týkajúce sa tohto sporu sa teda netýkajú len práv a povinností žalobcov, ale rovnako aj zásad a modalít dôchodkovej reformy EIB, ktorá môže mať závažné dôsledky na financovanie a fungovanie tohto dôchodkového systému. Okrem toho, keďže táto vec sa týka viacerých aspektov dôchodkovej reformy EIB, je do určitej miery zložitá.

70 Po druhé, ako už Súd pre verejnú službu konštatoval v zrušenom uznesení (body 12, 17 a 21), zo spisu vyplýva, že žaloba bola odoslaná elektronicky 25. mája 2010 o 23. hodine 59. minúte a na elektronickú adresu kancelárie Súdu pre verejnú službu bola doručená 26. mája 2010 o 0.00 h, a pri jej podaní žalobcovia vedeli o judikatúre spomínanej v bode 65. Okrem toho, po tom, čo kancelária Súdu pre verejnú službu oznámila zapísanie tejto veci do registra, žalobcovia, ktorí usúdili, že toto oznámenie obsahuje podanie žaloby 26. mája 2010, žiadali kanceláriu Súdu pre verejnú službu, aby tento dátum nahradila dátumom 25. mája 2010, čo naznačuje vôľu žalobcov podať žalobu v „primeranej lehote“ podľa uvedenej judikatúry.

71 S prihliadnutím, po prvé, na osobitné okolnosti prejednávanej veci uvedené v predchádzajúcich bodoch, a po druhé, judikatúru, ktorá v prospech žalobcov stanovuje silnú domnienku týkajúcu sa primeranosti orientačnej trojmesačnej lehoty na podanie žaloby (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB, C-334/12 RX–II, EU:C:2012:733, bod 49, rozsudok z 23. februára 2001, De Nicola/BEI, T-7/98, T-208/98 a T-109/99, EU:T:2001:69, body 101 a 107, a uznesenie zo 6. decembra 2002, D/EIB, T-275/02 R, EU:T:2002:306, bod 33, pozri aj bod 65) predĺženej o jednotnú desaťdňovú lehotu z dôvodu vzdialenosti, žalobu, ktorú žalobcovia v prejednávanej veci podali v lehote tri mesiace a 11 dní treba považovať za žalobu podanú v primeranej lehote.

72 V tejto súvislosti treba spresniť, že trojmesačná lehota na podanie žaloby, ako vyplýva z judikatúry uvedenej v bode 65, predĺžená o jednotnú desaťdňovú lehotu z dôvodu vzdialenosti, sa v prejednávanej veci nemôže uplatniť ako prekluzívna lehota, ale môže slúžiť len ako relevantný základ porovnania. Treba tiež konštatovať, že EIB neuvádza žiadne tvrdenie, ktorým by mohla preukázať, že prekročenie uvedenej lehoty o jeden deň (prípadne len o niekoľko sekúnd v noci z 25. na 26. mája 2010) by stačilo na to, aby dotknutá lehota prišla o svoju „primeranosť“, v tom zmysle, že tento rozdiel by mohol skutočne narušiť požiadavku právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby sa právne akty prijaté útvarmi Únie po uplynutí určitej lehoty stali konečnými.

73 EIB naopak v tejto súvislosti tvrdí, že každé prekročenie trojmesačnej lehoty by malo byť odôvodnené, že kritéria významu sporu a zložitosti prejednávanej veci hovoria v prospech uplatnenia „maximálnej“ trojmesačnej a desaťdňovej lehoty v prejednávanej veci, že žalobcovia neodôvodnili uplatnenie dlhšej lehoty, a že v prejednávanej veci uplatnenie trojmesačnej a desaťdňovej lehoty rovnako umožnilo žalobcom účinne pripraviť ich žalobu bez toho, aby to porušilo ich právo na účinný prostriedok nápravy. Vzhľadom na úvahy predložené v predchádzajúcich bodoch treba tieto tvrdenia zamietnuť.

74 Vzhľadom na uvedené treba túto žalobu vyhlásiť za prípustnú.

[*omissis*]

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Pán Oscar Orlando Arango Jaramillo a ďalší zamestnanci Európskej investičnej banky (EIB), ktorých mená sú uvedené v prílohe, sú povinní nahradiť trovy konania súvisiace s týmto konaním.**

3. **EIB je povinná nahradiť trovy konania vo veciach F-34/10, T-234/11 P a T-234/11 P RENV–RX.**

Prek Buttigieg Costeira

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. decembra 2017.

Podpisy